Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. KOKOTT
представено на 4 септември 2014 година[1]

Дело C-87/13

Staatssecretaris van Financiën
срещу
X
(Преюдициално запитване,

отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Кралство Нидерландия)

„Данъчно законодателство — Свобода на установяване — Национален данък върху доходите — Увеличено данъчно приспадане за разноски във връзка с опазване на използван за собствени жилищни нужди паметник, разположен на национална територия — Нидерландски гражданин, който живее в защитена от закона сграда паметник в Белгия и който упражнява дейност като заето лице в Нидерландия и там е неограничено данъчнозадължено лице“

I – **Въведение**

1. Кралство Нидерландия желае да подпомага опазването на културното си наследство чрез данъчни стимули. Затова то предоставя възможност за увеличено данъчно приспадане за съхраняването на нидерландски паметници.

2. Спорът по главното производство се отнася до нидерландски гражданин, който действително обитава и съхранява защитена от закона сграда паметник, но тя е разположена в Белгия. Макар че целият му доход се облага данъчно в Нидерландия, той не получава данъчно стимулиране за съхраняването на белгийския паметник. Това е така, защото Кралство Нидерландия желае да облагодетелства само нидерландски паметници. В настоящия случай Съдът трябва да установи дали това ограничаване на подпомагането до националното културно наследство е в съответствие с основните свободи.

II – **Правна уредба**

3. Съгласно член 2.5, параграф 1 от нидерландския Wet inkomstenbelasting 2001, в редакцията му от 2004 г. (наричан по-нататък „нидерландски закон за облагане на доходите“), лице, установено в друга държава членка, може да поиска да бъде облагано в Нидерландия като местно данъчнозадължено лице.

1 — Език на оригиналния текст: немски.

4. Според нидерландския закон за облагане на доходите се облагат доходите както от отдадени под наем, така и от използвани за собствени жилищни нужди жилища, които са собственост на данъчнозадълженото лице. Доходите от използвани за собствени жилищни нужди жилища се калкулират като процент от стойността на жилището.

5. От доходите от жилища, използвани за собствени жилищни нужди, в ограничен обем могат да се приспадат направени във връзка с жилището разноски. За надвишаващи този обем разноски може да се приложи т.нар. приспадане intuitu personae, в случай че сградата е защитен от закона паметник. Разпоредбата важи и за отдадени под наем сгради. Приспадането по реда на член 6.31 от нидерландския закон за облагане на доходите предполага сградата да е вписана в регистър съгласно член 6 или член 7 от Monumentenwet 1988 (наричан по-нататък „нидерландски закон за защита на паметниците“). Запитващата юрисдикция тълкува тези разпоредби в смисъл, че може да се регистрира само сграда, която е разположена в Нидерландия.

III – **Спорът по главното производство**

6. Спорът по главното производство се отнася до акт за установяване на нидерландския данък върху доходите по отношение на г-н X за 2004 година.

7. X притежава нидерландско гражданство. През 2004 г. премества местоживеенето си от Нидерландия в разположен в Белгия замък. X е собственик на замъка, който, заедно с околността му, по белгийското законодателство е защитен като паметник и като част от селищния облик. В Нидерландия X е продължил да упражнява дейност като управител на дружество, чийто единствен съдружник е той. Няма доходи от трудова дейност в Белгия.

8. По негово искане през 2004 година за целите на нидерландското облагане на доходите X е обложен като местно данъчнозадължено лице. В данъчната си декларация той посочва 18 140 EUR като приспадане intuitu personae за разноски по съхраняването и за амортизации, отнасящи се до замъка в Белгия. X е можел да отчете тези разноски и в рамките на белгийското законодателство относно облагането на доходите, като избере определен вид облагане. Той обаче не го е направил, защото като краен резултат това не би било по-благоприятно за него в данъчно отношение.

9. Нидерландската данъчна администрация е отказала приспадане intuitu personae, тъй като белгийският замък не е регистриран в регистъра съгласно член 6 или член 7 от нидерландския закон за защита на паметниците. X подава жалба срещу това решение.

IV – **Производство пред Съда**

10. Сезираният междувременно със спора Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд на Нидерландия) смята, че е възможно нидерландските разпоредби относно приспадането intuitu personae за защитени сгради паметници да нарушават правото на Съюза. Поради това на 21 февруари 2013 г. съгласно член 267 ДФЕС отправя към Съда следните преюдициални въпроси:

1. Допуска ли правото на Съюза, по-специално разпоредбите относно свободата на установяване и свободното движение на капитали, местно за Белгия лице, което по свое искане се облага като местно за Нидерландия лице и което е правило разноски за използван от него за собствени жилищни нужди замък, разположен в Белгия и обявен там

за защитен от закона паметник и за част от селищния облик, при облагането на дохода в Нидерландия да не може да приспада разходите, тъй като в Нидерландия замъкът не е регистриран като защитен паметник?

2. В каква степен при това е от значение дали в Белгия като държава по местоживеенето си посредством избора на прогресивно данъчно облагане на доходите си заинтересованото лице може да приспада разноските от данъка върху доходите, дължим за неговите настоящи или бъдещи доходи от движимо имущество?

11. Настоящото дело първоначално е било съединено в общо производство с дело C-133/13, като по двете дела е трябвало да се постанови едно решение. През юли 2013 г. по съединените дела писмени становища са представили X, Q (страна по спора в главното производство по дело C-133/13), Федерална република Германия, Кралство Испания, Френската република, Италианската република, Кралство Нидерландия, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, както и Европейската комисия. Впоследствие съединяването на делата е отменено.

V – **От правна страна**

12. С двата преюдициални въпроса, на които ще отговоря заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да разбере дали правото на Съюза допуска национални данъчни стимули за защитени сгради паметници, използвани за собствени жилищни нужди, да се ограничават до местни сгради. Запитващата юрисдикция по-специално допуска, че нидерландската разпоредба е несъвместима със свободата на установяване, залегнала в член 43 ЕО (по този въпрос вж. А), както и със свободното движение на капитали, залегнало в член 56, параграф 1 ЕО (по този въпрос вж. Б).

А– *Свобода на установяването*

1. Ограничаване

13. Разпоредба за данъчно стимулиране като нидерландската би могла да ограничава свободата на установяване на данъчнозадължено лице като X.

14. X принципно има право на свобода на установяване. Като управител на дружество, чийто единствен съдружник е той, X упражнява самостоятелна стопанска дейност по смисъла на член 43, параграф 2 ЕО[2]. Обстоятелството, че самият X, който упражнява дейността си в Нидерландия, е нидерландски гражданин, също не е пречка да се ползва от свободата на установяване. Действително съгласно текста на член 43, параграф 1, първо изречение ЕО защитена е само свободата на установяване „на граждани на държава членка на територията на друга държава членка“ [неофициален превод], което не е така при установяване на нидерландския гражданин X в Нидерландия. В своята практика обаче Съдът е разширил обхвата на закрила на свободата на установяване. С оглед на това всеки гражданин на Съюза, независимо от гражданството си, попада в приложното поле на член 43 ЕО, доколкото упражнява дейност като заето лице в държава членка, различна от държавата на пребиваване[3]. При X случаят е именно такъв, тъй като в релевантния период местоживеенето му е било в Белгия, а е управлявал дейността на дружеството си в Нидерландия.

2 — Вж. решение Asscher (C-107/94, EU:C:1996:251, т. 26).

3 — Вж. решение Комисия/Германия (C-152/05, EU:C:2008:17, т. 20); вж. подобното решение N (C-470/04, EU:C:2006:525, т. 28); вж. относно свободното движение на работници решение Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566, т. 36 и цитираната съдебна практика).

15. Свободата на установяване може да бъде ограничена от всяка национална разпоредба, която поставя чуждестранни лица в по-неблагоприятно положение в сравнение с местни лица[4]. Въз основа на нидерландската разпоредба чуждестранно лице, за разлика от местно лице, няма възможност да иска приспадане intuitu personae за разноски за използвана от него за собствени жилищни нужди, защитена от закона сграда паметник. Както изтъква Кралство Нидерландия, обстоятелството, че нидерландското стимулиране важи също за недвижимости, които не се използват за собствени жилищни нужди, и в това отношение местните и чуждестранните лица се третират равнопоставено, не променя по никакъв начин това заключение.

16. Противно на схващането на Федерална република Германия, по-неблагоприятното третиране на чуждестранни лица ограничава лица като X, включително в упражняването на защитената от свободата на установяване дейност като заети лица. Това е така, защото разпоредбата за данъчно стимулиране в крайна сметка води до различно данъчно облагане на доходите от дейността като заети лица, в зависимост от това дали X използва за собствени жилищни нужди сграда, която е защитен паметник в Нидерландия или в друга държава членка.

17. Смятам, че това широко разбиране на понятието за ограничение е задължително, тъй като Съдът в рамките на друго дело вече е установил, че данъчното стимулиране само на намиращи се на национална територия използвани за собствени жилищни нужди жилища възпрепятства свободното движение на работници и свободата на установяване на онези лица, които желаят да се сдобият с жилище, което да използват за собствени жилищни нужди в друга държава членка[5].

18. Следователно в настоящия случай е налице ограничаване на свободата на установяване.

19. Съгласно съдебната практика подобно ограничаване е допустимо само ако се отнася до положения, които не са обективно сходни (по този въпрос вж. по-долу 2), или ако е обосновано от императивни съображения от общ интерес[6] (по този въпрос вж. 3).

2. Обективно сходство на положенията

20. В своето решение Nordea Bank Danmark Съдът не е възприел моето предложение да изостави проверката на обективното сходство на хипотезите. В областта на данъчното право той като че ли отново придава по-голямо значение на тази проверка[7].

21. В настоящия случай се поставя въпросът дали положението, в което се намира данъчнозадължено лице, чиято използвана за собствени жилищни нужди сграда защитен паметник се намира в Нидерландия и чиито доходи от сградата се облагат там, е обективно сходно с положението на данъчнозадължено лице, чиято използвана за собствени жилищни нужди сграда защитен паметник се намира в друга държава членка, но чиито доходи от сградата също се облагат в Нидерландия.

22. Две разлики в сравнените положения поставят обективното им сходство под въпрос. Първо, в единия случай става дума за местно лице, в другия — за чуждестранно лице. Второ, в единия случай сградата е защитен паметник по нидерландското, в другия случай — по белгийското законодателство.

4 — Вж. в този смисъл, наред с други, решения Stanton и L'Étoile 1905 (143/87, EU:C:1988:378, т. 13), Bosman (C-415/93, EU:C:1995:463, т. 94), Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566, т. 43) и Filipiak (C-314/08, EU:C:2009:719, т. 58).

5 — Решение Комисия/Германия (C-152/05, EU:C:2008:17, т. 24 и 25).

6 — Вж. решение Nordea Bank Danmark (C-48/13, EU:C:2014:2087, т. 23 и цитираната съдебна практика).

7 — Вж. моето заключение Nordea Bank Danmark (C-48/13, EU:C:2014:153, т. 23—28) и решение Nordea Bank Danmark (C-48/13, EU:C:2014:2087, т. 23 и 24).

а) Относно различното място на установяване на данъчнозадължените лица

23. По отношение на различното място на установяване на сравняваните данъчнозадължени лица следва да се вземе предвид постоянната съдебна практика, според която при подоходното облагане местните и чуждестранните физически лица принципно не се намират в обективно сходно положение. Това е така, защото между тях съществуват обективни различия както по отношение на източника на доходи, така и на личния данъчен капацитет или на личното и семейно положение [8]. Ето защо фактът, че дадена държава членка не дава възможност на чуждестранните лица да ползват някои данъчни предимства, които предоставя на местните лица, като правило не е проява на дискриминация [9].

24. Този принцип на съдебната практика важи обаче само в ограничена степен, така че би могло да се постави под въпрос доколко има качеството на принцип. Това е така, защото Съдът същевременно застъпва виждането, че дискриминация във всеки случай би могла да съществува, ако независимо от пребиваването им в различни държави членки по отношение на предмета и съдържанието на съответните национални разпоредби местните и чуждестранните лица се намират в сходно положение [10]. Само такова разглеждане на конкретния случай отговаря на постоянната съдебна практика, според която обективното сходство на положенията следва да се преценява, като се взема предвид целта на съответните национални разпоредби [11]. Ето защо, по-специално по отношение на данъчните стимули, Съдът многократно е изисквал да има обективна разлика между групите на местните и на чуждестранните лица, за да се даде отрицателен отговор на въпроса за обективното сходство на техните положения [12].

25. От това следва, че в конкретните случаи винаги трябва да се преценява въз основа на съответно разглежданата национална разпоредба дали положенията на местите и на чуждестранните лица са сходни. В заключение, на базата на съдебната практика не може да се изведе принцип, съгласно който това по правило да не е така.

б) Относно различното законодателство в областта на опазването на паметници

26. Ето защо в настоящия случай единствено въз основа на втората разлика може да се приеме, че не е налице обективното сходство на положенията, а именно обстоятелството, че в националния случай жилището е защитено като паметник по нидерландското право, докато в случая на X то е защитено по белгийското право.

27. Запитващата юрисдикция е изложила, че настоящата разпоредба за данъчно приспадане на определени разноски, включително такива за съхраняване на защитени като паметници сгради, има за цел опазването на културното наследство в Нидерландия.

28. Предвид това един белгийски паметник би могъл да не е обективно сходен с нидерландски паметник. Това е така, защото цел на разпоредбата е само подпомагането при съхраняване на културното наследство, което се намира в Нидерландия.

29. Подобно разбиране обаче не ми се струва подходящо.

8 — Вж. например решения Schumacker (C-279/93, EU:C:1995:31, т. 31 и 32), Wielockx (C-80/94, EU:C:1995:271, т. 18), Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148, т. 43) и Комисия/Естония (C-39/10, EU:C:2012:282, т. 50).

9 — Вж. например решения Schumacker (C-279/93, EU:C:1995:31, т. 34) и Комисия/Естония (C-39/10, EU:C:2012:282, т. 50).

10 — Вж. решения Gschwind (C-391/97, EU:C:1999:409, т. 26) и Комисия/Естония (C-39/10, EU:C:2012:282, т. 51).

11 — Вж. например решения X Holding (C-337/08, EU:C:2010:89, т. 22) и SCA Group Holding и др. (C-39/13, C-40/13 и C-41/13, EU:C:2014:1758, т. 28).

12 — Вж. например решения Talotta (C-383/05, EU:C:2007:181, т. 19), Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566, т. 60) и Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148, т. 44).

30. Действително Френската република с основание изтъква, че по-специално в решение Persche Съдът е приел, че по отношение на предоставянето на данъчно предимство е налице обективно сходство на положението на национална организация и това на чуждестранна организация само ако двете подкрепят идентични обществени интереси [13]. Това означава, че различно третиране е възможно, когато чуждестранните организации преследват цели, различни от зададените от националната данъчна разпоредба [14].

31. При проверката на обективното сходство обаче целта на дадена национална разпоредба за данъчно стимулиране не бива да се определя в чисто национален план. Това е така, защото в противен случай всяка държава членка би могла по свое усмотрение лесно да изключи трансграничните случаи, като определи чисто национална цел на дадена разпоредба за данъчно стимулиране. Чисто националната насоченост на дадена разпоредба по-скоро е основание да се предположи ограничаване на основна свобода. На втория етап от проверката на обективното сходство тази националната насоченост не може безусловно да послужи като основание да се приеме, че ограничаването е допустимо. Ето защо обективното сходство на положенията действително трябва да се проверява с оглед на целта на дадена национална разпоредба. Тази цел обаче трябва да се определи именно като не се взема предвид чисто националната насоченост на разпоредбата за подпомагане.

32. В настоящия случай това означава, че положението на чуждестранното лице X е обективно сходно с положението на местно лице, ако неговата сграда също следва да бъде защитена като културно наследство. Тъй като по белгийското законодателство замъкът на X е защитен паметник, може да се приеме, че тази хипотеза е налице.

33. Противно на виждането на Френската република, за това обективно сходство на положенията не е пречка, че белгийската недвижимост не подлежи на нидерландските разпоредби за опазване на паметниците и по-специално на свързаните с тях задължения и ограничения. Това е така, защото, от една страна, може да се очаква, че белгийското законодателство съдържа сходни ангажименти за собственика на белгийска недвижимост. От друга страна, обективното сходство на положенията не може да се отхвърли, включително защото данъчнозадължено лице като X евентуално доброволно може да се подчини на нидерландските разпоредби за опазване на паметниците.

в) Заключение относно обективното сходство на положенията

34. Следователно в настоящия случай положението на данъчнозадължено лице, чиято използвана за собствени жилищни нужди сграда защитен паметник е разположена в Нидерландия и чиито доходи от сградата се облагат там, и положението на данъчнозадължено лице, чиято сграда защитен паметник е разположена в друга държава членка, чиито доходи от сградата обаче също се облагат в Нидерландия, са обективно сходни.

3. Императивни съображения от общ интерес

35. Остава да се провери дали разпоредба за данъчно стимулиране като нидерландската, която взема предвид само разположени в Нидерландия паметници, е обоснована от императивни съображения от общ интерес.

13 — Решение Persche (C-318/07, EU:C:2009:33, т. 48—50).

14 — Решение Persche (C-318/07, EU:C:2009:33, т. 47).

36. Предварително следва да поясним, че в рамките на обосновката не става дума за въпроса дали Кралство Нидерландия има право да подпомага опазването на национални паметници. Това е така, защото тази цел принципно би била гарантирана и ако нидерландските разпоредби за данъчно стимулиране важаха и за чуждестранни паметници. Кралство Нидерландия не би могло да възрази, че разширяването на данъчното стимулиране върху чуждестранни паметници водело до по-ниски данъчни приходи. Това е така, защото от постоянната съдебна практика следва, че необходимостта да се избягва намаляването на данъчните приходи не фигурира сред императивните съображения от общ интерес, които могат да обосноват ограничаване на установена в Договора свобода [15].

37. Следователно в настоящия случай стои единствено въпросът дали може да се намери обосновка за това държава членка да ограничи своето данъчно стимулиране до национални паметници.

38. В този контекст цитираното от няколко участници в производството решение Комисия/Италия е само от ограничено значение за настоящия случай. В него се установява, че опазването на (националното) историческо и художествено наследство може да представлява императивно съображение от общ интерес, обосноваващо ограничаване на свободното предоставяне на услуги [16]. Предмет на решението обаче са ограничения на дейността на чуждестранни икономически оператори във въпросната държава членка — в онзи случай на екскурзоводи — по причини, свързани с опазването на националното културно наследство. Само че не е бил поставян въпросът дали национална разпоредба за подпомагане може да бъде ограничена до националното културно наследство.

39. По този въпрос по-специално е от значение, че съгласно съдебната практика държавите членки принципно са свободни да определят обществените интереси, които искат да подкрепят чрез предоставяне на данъчни предимства [17]. Следователно определянето на целта, която се преследва с дадена разпоредба за данъчно стимулиране, е в правомощията на държавите членки.

40. При все това Съдът в редица решения не е допуснал ограничаване на данъчно стимулиране до национални обстоятелства, тъй като преследваната с подпомагането цел е можело да се постигне и с чуждестранна помощ. Така например в решението Petersen се установява, че липсва обяснение на причините, поради които германската политика в областта на развитието може да бъде подпомагана само от установени на националната територия предприятия [18]. В решението по делото във връзка с германската субсидия за лични жилища Съдът установява, че целта да се задоволи търсенето на жилища е също така постигната, ако се подпомага и придобиването на разположени в чужбина жилища за използване за собствени жилищни нужди [19]. В редица решения относно приспадането на дарения Съдът освен това е установил, че държава членка не може да ограничи предоставянето на данъчни предимства на организации, които преследват конкретни цели от общ интерес до организации, които са установени на нейна територия [20].

15 — Решение Комисия/Австрия (C-10/10, EU:C:2011:399, т. 40 и цитираната съдебна практика).

16 — Решение Комисия/Италия (C-180/89, EU:C:1991:78, точки 19 и 20).

17 — Вж. решения Centro di Musicologia Walter Stauffer (C-386/04, EU:C:2006:568, т. 39), Persche (C-318/07, EU:C:2009:33, т. 48) и Tankreederei I (C-287/10, EU:C:2010:827, т. 30).

18 — Решение Petersen (C-544/11, EU:C:2013:124, т. 61).

19 — Вж. решение Комисия/Германия (C-152/05, EU:C:2008:17, т. 28).

20 — Вж. решения Persche (C-318/07, EU:C:2009:33, т. 44) и Комисия/Австрия (C-10/10, EU:C:2011:399, т. 33).

41. И все пак всички тези решения в крайна сметка засягат въпроса как определената от държавата членка цел може да бъде подпомогната и с помощта на икономически оператори, които са установени в друга държава членка. В настоящия случай установеният в чужбина X обаче не подпомага преследваната от нидерландската разпоредба за данъчно стимулиране цел. Това е така, защото разноските по опазването, които X желае да приспадне от дължимия при подоходното му облагане в Нидерландия данък, не служат на съхраняването на паметници в Нидерландия.

42. Щом обаче според съдебната практика Кралство Нидерландия може да определя целта на подпомагането, то в настоящия случай решението да се подпомагат само паметници, разположени на територията на Нидерландия, принципно обосновава ограничаване на свободата на установяване.

43. При все това съгласно правото на Съюза на държавите членки не може да се предостави пълна свобода при определянето на целта на подпомагането. Това важи не само по отношение на установената в член 87, параграф 1 ЕО (понастоящем член 107, параграф 1 ДФЕС) забрана за предоставяне на помощ. За да бъде обосновано ограничаване на основни свободи, преследваната с данъчното подпомагане цел най-малкото не може да е очевидно протекционистка, например като данъчната разпоредба цели подпомагането само на стопанската дейност на национални предприятия или производството на национални стоки[21].

44. В настоящия случай обаче целта, която държавата членка преследва с разпоредбата за данъчно стимулиране, е закрепена в договорите и поради това може да обоснове ограничаване на основна свобода. Така член 30 ЕО (понастоящем член 36 ДФЕС) предвижда обосновка за количествени ограничения между държавите членки по съображения „за закрила [...] на националните богатства с художествена, историческа и археологическа стойност“. Освен това съгласно член 151, параграф 1 ЕО (понастоящем член 167, параграф 1 ДФЕС) Общността допринася „за разцвета на културите на държавите членки като зачита тяхното национално и регионално многообразие“. От тези разпоредби може да се заключи, че договорите поставят опазването на културното наследство в чисто национален контекст и поради това съгласно правото на Съюза подпомагането на националната култура е допустима цел[22].

45. Към това се добавя, че съгласно съдебната практика и желанието да се гарантира наличието на определена връзка между обществото и съответната държава членка и получателя на обезщетение може да представлява обективно съображение от общ интерес[23]. В настоящия случай тази връзка съществува между обществото на Кралство Нидерландия и нидерландското културно наследство, чието опазване е целта на разпоредбата за данъчно стимулиране. Тъй като тази разпоредба няма за цел да подпомага отделни лица като такива, не е от значение какви са връзките на X с нидерландското общество.

46. Следователно ограничаването на свободата на установяване от нидерландската разпоредба за данъчно стимулиране е обосновано от допустимата цел на стимулирането да се опази националното културно наследство. С оглед на тази цел изключването на подпомагане на национално културно наследство на други държави членки не надхвърля необходимото за постигането на нидерландската цел на подпомагането.

21 — Вж. в този смисъл и решение Tankreederei I (C-287/10, EU:C:2010:827, т. 32).

22 — Вж. и решение Centro di Musicologia Walter Stauffer (C-386/04, EU:C:2006:568, т. 45) на френски език.

23 — Вж. решение Gottwald (C-103/08, EU:C:2009:597, т. 32 и цитираната съдебна практика).

4. Заключение

47. Свободата на установяване допуска ограничаване на национално данъчно подпомагане на защитени сгради паметници, използвани за собствени жилищни нужди, до такива, които са разположени на територията на страната, ако цел на подпомагането е опазването на националното културно наследство.

Б– *Свободно движение на капитали*

48. Независимо от въпроса дали в настоящата хипотеза нидерландската разпоредба за данъчно стимулиране представлява и ограничаване на свободното движение на капитали, залегнало в член 56, параграф 1 ЕО, подобно ограничаване във всеки случай би било обосновано предвид допустимата цел на подпомагането, да се опази нидерландското културно наследство. Моите по-горни съображения биха важали съответно.

В– *Заключение*

49. Следователно посочените основни свободи допускат национална разпоредба като настоящата, според която данъчното подпомагане на защитени от закона сгради паметници, използвани за собствени жилищни нужди, е ограничено до сгради, разположени на национална територия.

VI – **Заключение**

50. Ето защо предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси на Hoge Raad на Нидерландия, както следва:

Както свободата на установяване, залегнала в член 43 ЕО, така и свободното движение на капитали, залегнало в член 56, параграф 1 ЕО, допускат национална разпоредба, според която местно за Белгия лице, което по свое искане се облага като местно за Нидерландия лице и което е правило разноски за използван от него за собствени жилищни нужди замък, разположен в Белгия и обявен там за защитен от закона паметник и за част от селищния облик, при облагането на дохода в Нидерландия да не може да приспада разноските, тъй като в Нидерландия замъкът не е регистриран като защитен паметник.